

Câu Chuyện Xưa Máu Chó Của Một Vụ Tai Nạn Mất Trí Nhớ

Contents

Câu Chuyện Xưa Máu Chó Của Một Vụ Tai Nạn Mất Trí Nhớ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	23
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21: Phiên Ngoại 1: Bài Hát Dành Tặng Mọi Người.	30
22. Chương 22: Phiên Ngoại 2: Khoản Tiền Giúp Đỡ	31
23. Chương 23: Phiên Ngoại 3: Anh Yêu Em	33
24. Chương 24: Phiên Ngoại 4: Người Tốt Nhất	35

Câu Chuyện Xưa Máu Chó Của Một Vụ Tai Nạn Mất Trí Nhớ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, bao dưỡng, kim chủ công x minh tinh thụ, HE. Edit : Phong Nguyệt, Shiba Đẹp Trai. Beta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-xua-mau-cho-cua-mot-vu-tai-nan-mat-tri-nho>

1. Chương 1

“Tên.”

“Đào Uyên.”

“Tuổi.”

“Mười tám.”

Đào Uyên tỉnh bơ đáp, phát hiện bác sĩ đang ngơ ngác nhìn mình chăm chăm.

“Có gì sai hả?” Đào Uyên mê mang.

“Cậu hai mươi tám tuổi.” Bác sĩ nhìn vào tuổi tác trên bệnh án, nghiêm túc sửa lại.

“Không thể nào, hôm qua tôi mới tra kết quả thi đại học xong mà! Cỡ 250 điểm!”

Đào Uyên nói, “Mấy người đừng có gạt tôi! Tôi còn phải chuẩn bị vào đại học nữa!”

“250 điểm sao có thể lên đại học được?” Bác sĩ nhin không được nói.

“Nói ra anh không tin đâu” Đào Uyên vui vẻ: “Chừng này điểm đúng là không thể lên đại học được, nhưng ba tôi có tiền, đã móc nối quan hệ xong rồi, tôi chỉ cần báo danh thôi!”

“.....”

Đào Uyên trải qua một phen trao đổi, rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Chuyện là thế này, một tiểu minh tinh từng có gia cảnh phú quý, đáng tiếc năm nhất đại học ba làm ăn phá sản, chịu không nổi đả kích nhảy lầu tự sát. Tiểu minh tinh không đóng nổi học phí kếch xù, bỏ học đi làm diễn viên quần chúng, sau đó bởi vì gương mặt lớn lên cũng dễ nhìn nên muốn đi đường tắt, liền chạy tới cầu đại nhân vật bao dưỡng mình.

Tháng trước đại nhân vật công bố kết hôn, tiểu minh tinh lì lợm la liếm không muốn kết thúc quan hệ bao dưỡng, khóc lóc tỏ vẻ “Cho dù anh kết hôn tôi cũng không để ý”, “Tôi có thể làm tiểu tình nhân ngầm của anh”. Đại nhân vật kia lãnh khóc cự tuyệt, tiểu minh tinh sụp đổ, lúc lái xe đụng phải vòng bảo hộ xảy ra tai nạn.

Đào Uyên nghe xong mọi chuyện, nhin không được buột miệng thốt ra —— “Thằng đàn này là ai vậy?”

“Cậu.” Bác sĩ nét mặt nghiêm túc lãnh đạm trả lời.

2. Chương 2

Đào Uyên bị thương tay trái, rất nghiêm trọng, phải treo thạch cao.

Cậu cứng đầu không chịu tin, lấy di động ra, ơ? Mới mười năm, di động đã hoàn toàn thay hình đổi dạng, ánh vàng rực rỡ, sáng long lanh, phối hợp với màn hình lớn, thật thú vị.

Đào Uyên vẫn không tin nổi bản thân là thằng đàn kia. Cậu chọt vào từng biểu tượng, sờ mó nửa ngày, mở khóa một cái ứng dụng gọi là Weibo. Quá trời! Thế mà có mấy trăm vạn fan! Xem ra cái mông này bán không uống nha! Đào Uyên vui sướng mở ra, lập tức bị các tag bao phủ khắp nơi.

Cậu vừa chọt vào, mặt tức thì đen thui.

Toàn mắng cậu!

Có mắng phim mới ra của cậu quá nát, có mắng cậu lên tạp kỹ đùa giỡn đại bài, có mắng cậu không biết xấu hổ bán mông! Ấy da, còn rất hăng hái! Chửi người là “chuyên ngành” của cậu, lập tức chửi lại họ, trong lúc nhất thời anti và chính chủ đều y hệt nhau, ô ngôn uest ngữ hay công kích cá nhân đều tuôn ra hết.

Tài khoản của bạn bị tố cáo quá nhiều lần, căn cứ vào các quy định liên quan đến Hiệp nghị sử dụng Weibo và Weibo quy ước cộng đồng (được thử), tiến hành khoá acc để xử lý.

Meo, còn tổ cáo! Có ấu trĩ quá không!

Đào Uyên xoa tay, không thầy tự biết mà đăng ký một acc nhỏ tiếp tục chửi, bên chửi bên tổ cáo, tư thế đặc biệt dâm dăng. Đào Uyên đang chơi đến hưng trí bừng bừng, cửa phòng bệnh bị người nào đó đá văng một cái.

Đào Uyên sợ tới mức di động thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Chỉ thấy một người tóc dài đi tới, dung mạo nhu mì, nếu cổ người này không có hầu kết, Đào Uyên khẳng định sẽ đem hắn trở thành chị gái nhỏ xinh đẹp.

Đào Uyên nháy nháy mắt: “Bảo bối, em tìm ai vậy?”

Mặt người đẹp dữ tợn: “Tôi là người đại diện, của, cậu!”

Đào Uyên thấy tình thế không ổn, vội dốc sức kêu rên thảm thiết: “A, đau đầu quá. Tìm bác sĩ, mau tìm bác sĩ giúp tôi.”

Người đẹp mắng: “Tôi thấy đầu cậu không có đau gì hết, đau đầu còn có tâm trạng mở acc nhỏ chửi người khác? Còn đứng No 1 top search nữa chứ, có năng lực lắm!”

Đào Uyên thừa dịp người đẹp đi tới, ôm người đẹp, vùi đầu vào ngực người đẹp, cọ tới cọ lui cọ lui cọ tới.

Ừm, cảm giác cũng không thoải mái lắm.

Quá bình thường.

Cậu vẫn thích ngực to hơn.

3. Chương 3

“Hai người đang làm gì?” Một âm thanh trầm thấp chất vấn từ ngoài cửa truyền đến.

Đào Uyên nâng đầu từ trong ngực người đẹp ra, nhìn về phía cửa, phát hiện có một người đàn ông đứng ngược sáng, có lẽ bằng tuổi người đại diện, dựa theo tiêu chuẩn của Đào Uyên mà nói thì đây là một ông chú già. Cậu vùi vào ngực mỹ nhân một lần nữa, tuy không có nhấp nhô, nhưng rất cường tráng, cọ lâu rồi cảm thấy cũng không tệ lắm.

Thân thể người đẹp hơi cứng lại. Hắn đẩy đẩy Đào Uyên trong ngực mình ra, xoay người nói với người đàn ông mới tới: “Lục đồng.”

Đào Uyên bĩu môi, xưng hô già chát, đồng lứa với ba cậu. Nghĩ đến ba cậu, tâm tình nhốn nháo của cậu cũng lặn xuống. Bác sĩ nói ba cậu chín năm trước đã tự sát, Đào Uyên không tin, ba cậu là người có năng lực như vậy, dù làm ăn thất bại cũng sẽ không lựa chọn tự sát. Bịa đặt, chắc chắn là bịa đặt!

Nhưng Đào Uyên không dám đi nghiệm chứng.

Nếu lời bác sĩ là thật, 10 năm sau internet phát triển như vậy, cậu lên mạng kiểm sẽ biết ngay thực hư thế nào.

Đào Uyên đang ủ rũ chà chà đất suy nghĩ thì cảm bị người nhéo lên.

Đào Uyên bị bắt ngẩng đầu đối mặt với vị Lục đồng kia, lập tức đối diện với đôi mắt lạnh lẽo của anh.

Đào Uyên run run, lui về phía sau, giãy cái tay đang nắm cầm của mình, cứng cổ không cam lòng yếu thế trườn đối phương: “Anh là ai! Mẹ nó đừng động tay động chân, chúng ta thân nhau lắm sao!”

“Ai cho phép em ôm Thẩm Hoa?” Lục đồng ngữ khí rét lạnh.

Đào Uyên cảm nhận được áp suất thấp trên người Lục đồng, đôi mắt đen láy nhìn Lục đồng, lại nhìn người đại diện xinh đẹp bên cạnh, tỉnh ngộ: “A, tôi hiểu rồi, hóa ra hai người có một chân!!!”

Người đẹp: “.....”

Lục đồng: “.....”

Đào Uyên thản nhiên nói: “Sao không nói sớm, nói sớm thì tôi đã không ôm rồi! Ai, tôi biết ngay mà, Thẩm ca lớn lên đẹp như vậy, không có khả năng không có đối tượng. Yên tâm đi, tôi không thích nam, tôi chỉ coi Thẩm ca như anh em mà ôm thôi! Tôi thích người đẹp ngực to hơn, nóng hôi hổi, mềm mại, cọt thoai mái.”

4. Chương 4

Mặt Lục đồng lạnh như nước nhìn chằm chằm Đào Uyên.

Đào Uyên thấy không khí không đúng, nhanh chóng quyết định giả bộ đau, đau đầu, đau cổ, đau cánh tay. Cậu trực tiếp ôm cánh tay treo thạch cao khóc huhu: “Tay phải của tôi đau muốn chết, về sau có phải phế luôn không.”

Bác sĩ đến kiểm tra phòng nhân nhậ nói: “Đó là tay trái.”

Đào Uyên càng khóc lợi hại hơn: “Tiêu rồi tiêu rồi, trái hay phải tôi cũng không phân biệt nổi, đầu cháu có phải hỏng rồi không? Bác sĩ, anh mau kiểm tra cho tôi.”

Bác sĩ: “.....”

Bác sĩ uyển chuyển khuyên Lục đồng và người đẹp rời đi.

Đào Uyên mắt lấp lánh ánh sao nhìn bác sĩ: “Bác sĩ ngài thật tốt, ngài quả thực là anh ruột của tôi.”

Bác sĩ nhét nhiệt kế vào miệng cậu.

Đào Uyên ngoan ngoãn ngậm nhiệt kế, giương mắt nhìn bác sĩ, muốn lắm bám rồi lại nói không được, khó chịu.

Bác sĩ làm xong thông lệ kiểm tra cho Đào Uyên, nói: “Không có việc gì, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Miệng Đào Uyên được tự do, lập tức hỏi: “Chùng nào tôi mới có thể ra ngoài hít không khí vậy, mỗi ngày nằm lý trong phòng bệnh ghen muốn chết, tôi muốn được ôm ấp thiên nhiên!”

Đào Uyên được bác sĩ đặc biệt cho phép đi dạo bên ngoài.

Đào Uyên hứng thú bưng bưng vòng một vòng, trốn sau gốc đại thụ lấy điện thoại ra, mở phần mềm bán hàng, tôm chiên bọc giấy bạc, thịt bò Teppanyaki, cua xào, gà luộc.....

Oa, thật nhiều đồ ăn ngon, chọn chọn chọn.

Đào Uyên đặt đơn xong còn ghi thêm một ghi chú: Lặng lẽ đưa đến hàng rào bệnh viện hướng bác giúp tôi, khỏi phải vào cửa.

Kích thích kích thích quá!

Tựa như mưa trộm bữa sáng hồi cao trung!

Đào Uyên vui rạo rức.

Cậu mới thoát ra cất vào túi thì bên ngoài hàng rào có một người tiến vào, bóng đen thoáng chốc bao phủ trên đầu cậu.

Áo blouse trắng, bộ mặt nghiêm túc.

Y hệt thầy chủ nhiệm.

Đào Uyên khóc lóc thảm thiết: “Thầy ơi, em sai rồi!!!”

Bác sĩ: “.....”

Đào Uyên: “Bác sĩ em sai rồi QAQ”

Bác sĩ nhàn nhạt nói: “Tịch thu.”

5. Chương 5

Vết thương của Đào Uyên ngày càng chuyển biến tốt, ký ức mất đi không trở về, thạch cao lại có thể bỏ đi.

Trong khoảng thời gian này Đào Uyên thật sự ngoan ngoãn, không nháo, Lục đồng cùng Thẩm Hoa cũng không xuất hiện nữa, cậu cũng dần dần được cho phép ăn đủ loại món ngon.

Sẩm tối hôm nay bác sĩ nói với cậu, ngày mai cậu có thể xuất viện, nhớ gọi người tới đón.

Đào Uyên mê mang nhìn di động, kêu ai tới đón cậu đây? Đào Uyên cả đêm mất ngủ, đến tờ mờ sáng, cậu rốt cuộc cầm lấy điện thoại gõ tên ba mình.

Tuy rằng đã qua lâu rồi, nhưng chuyện của ba cậu giống như vừa mới xảy ra mà đập vào mắt cậu.

Hối lộ, lỗ vốn, nợ nần, quỵt tiền lương, tự sát.

Thấy ảnh chụp trên trang tin tức, nước mắt Đào từng giọt từng giọt rơi xuống.

Không phải trùng tên trùng họ, thật là ba cậu.

Cậu không phải đang mơ, thật sự đã là mười năm sau.

Ba cậu thật sự chết nhiều năm rồi.

Lúc bác sĩ tiến vào, Đào Uyên khóc đến thật thương tâm. Hắn thấy Đào Uyên đáng thương, qua vỗ vỗ lưng cậu, lặng lẽ an ủi.

Đào Uyên duỗi tay ôm bác sĩ, bổ nhào vào ngực bác sĩ khóc: “Bác sĩ, em không còn nhà, em xuất viện phải đi đâu đây? Ba em chết rồi, em không còn nhà nữa rồi.”

Bác sĩ không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể nói: “Theo tôi biết, cậu đang có ba chỗ bất động sản.”

Đào Uyên: “.....”

Đào Uyên lau nước mắt trong ngực bác sĩ, hít hít mũi, khóc thút thít không ngừng: “Em không cần nhà ở, em muốn ba thôi.” Cậu khóc đến cả vai run run, sợ hãi và đau lòng mà trong khoảng thời gian này cậu vẫn luôn né tránh toàn bộ bộc phát, “Ngày hôm qua tra điểm, ba còn em xuất sắc hơn lúc bình thường nhiều, tự mình làm cơm chúc mừng, sao mới ngủ một giấc dậy ba đi mất rồi?”

Bác sĩ không cách nào dẫn người ba bằng xương bằng thịt về cho cậu, chỉ có thể duỗi tay ôm lại Đào Uyên, cho cậu khóc thỏa thuê.

Cùng lúc đó.

Nhà họ Lục.

Lục đồng hung hăng đập màn hình trước mắt.

Anh lạnh mặt gọi người vào đổi màn hình, đồng thời phân phó: “Đến bệnh viện đem Đào Uyên về, cho dù như thế nào, tôi về đến nhà phải nhìn thấy cậu ấy.”

Tên nhóc này có năng lực lắm, ôm Thẩm Hoa xong lại ôm bác sĩ, coi anh là người chết à?

6. Chương 6

Đào Uyên còn chưa quyết định sau khi xuất viện đi đâu, người của Lục đồng đã tới đây rồi. Đối phương nhanh chóng hoàn tất thủ tục xuất viện, xách cậu lên xe. Mắt thấy Đào Uyên muốn mở cửa xe, đối phương mở miệng nói: “Đào tiên sinh, xin đừng làm khó chúng tôi.”

Đào Uyên bất động.

Cậu vẫn cảm thấy mình mới mười tám tuổi, cái xưng hô “Đào tiên sinh” này khiến cậu không được tự nhiên, vô thức biểu hiện giống một người trưởng thành.

Sau khi mình thành niên là bộ dạng gì?

Đào Uyên lấy đi động ra, nhìn bộ dáng phản chiếu của mình. Dường như không hề thay đổi, chỉ có quần áo là không giống, trước kia cậu toàn mặc áo thun thoải mái, lúc này mới vừa hết bệnh đổi sang mặc áo sơ mi. Đào Uyên ghét áo sơ mi, cảm thấy mặc áo sơ mi quá nghiêm túc, cả người không thoải mái.

Đào Uyên duỗi tay cởi hai nút áo, dựa lưng vào ghế, mở Weibo. Acc mới của cậu rất an tĩnh, một tin tức cũng không có, càng không có người tới mắng cậu.

Đào Uyên tắt đi, click vào màn hình, gõ tên mình vào thanh tìm kiếm. Rất nhanh sau đó, tác phẩm của “mình” xuất hiện trước mặt, nhìn tựa cũng biết là đồ bỏ, nếu lúc trước có người vung tiền năn nỉ cậu xem, cậu cũng không xem. Đào Uyên đeo tai nghe, click vào một bộ phim xem thử 60s, chịu không nổi mà thoát ra.

Đào Uyên muốn tẩy mắt.

Cậu sai rồi, cậu không nên chửi anti fans kia, người ta mắng rất đúng. Đào Uyên lóe một ý tưởng, mở Weibo đem tất cả cảm xúc xem phim lúc nãy xổ một trận.

Thoải mái ghê!

Đào Uyên tức thời tìm thấy tư thế chính xác khi xem phim, mở một loạt phim, hứng thú bưng bưng chửi, acc nhỏ nghiêm nhiên thành anti Đào Uyên. Cũng không biết anti khác làm thế nào biết được, một người hai người chạy tới chỗ Đào Uyên tán dương và bình luận. Acc nhỏ quanh quệ lập tức náo nhiệt.

Đào Uyên chơi một đường, xe tới đón cậu dừng lại ở bên ngoài một biệt thự.

Đào Uyên ngẩng đầu ra nhìn bên ngoài.

Không biết có phải do mới xem bộ phim mình diễn “Anh hùng lãng tử đại chiến quái thú” không, Đào Uyên cảm thấy có lẽ mình bị hoa mắt, thế mà lại nhìn biệt thự kia như một con quái vật dữ tợn há to cái mồm đầy máu.

Đào Uyên không kiềm được nói với người đón cậu: “Xong rồi, tôi xuất hiện ảo giác rồi, chắc chắn là đầu bị thương ảnh hưởng tới não rồi! Anh nhanh mang tôi trở lại bệnh viện đi!”

7. Chương 7

Đề nghị của Đào Uyên không được chấp nhận.

Lục đồng đã trở lại.

Trong khoảng thời gian này Đào Uyên bên tìm kiếm bên suy ra, biết tên của Lục Đồng là Lục Cảnh, cũng không già lắm, chỉ lớn hơn cậu sáu tuổi, tuổi còn trẻ đã thành đại nhân vật, khí thế đương nhiên phi phàm.

Đào Uyên vừa thấy Lục đồng đến thì có hơi sợ, trốn vào WC chơi di động nửa ngày, tắm rửa một cái, thấy thật sự không có cách bỏ trốn rồi mới cọ tới cọ lui mở cửa ra ngoài.

Lục đồng ngồi ở bên kia dùng máy tính xử lý công vụ.

Đào Uyên kéo ghế dựa ngồi ở một bên nhìn Lục đồng công tác.

Lục đồng khép laptop lại, quay đầu đối diện với ánh mắt tò mò của Đào Uyên.

Lục đồng nhướn mày.

Đào Uyên nói: “Tôi có chỗ thắc mắc.”

Lục đồng hỏi: “Thắc mắc gì?”

Đào Uyên nói: “Anh lớn lên cũng không tệ, lại có tiền, sao lại bắt chước người ta chơi bao dưỡng vậy? Nếu là nhà tôi không phá sản, chắc chắn có người chủ động bỏ lên giường tôi. Tôi mới không cần tiêu tiền, muốn ngủ với ai thì ngủ, thật tự tại.” Đào Uyên lý trí phân tích, “Một người đàn ông anh tuần trẻ tuổi nhiều tiền, không yêu đương dang hoàng, chỉ có hai loại khả năng!”

Đào Uyên khích lệ làm Lục đồng rất hưởng thụ. Anh khó có được kiên nhẫn nói chuyện với Đào Uyên: “Hai loại nào?”

Đào Uyên lặng lẽ dịch ghế dựa ra sau, sau khi đảm bảo khoảng cách giữa hai người an toàn mới nói: “Hoặc là thân thể anh khiếm khuyết, hoặc là tâm lý anh khiếm khuyết, ví dụ như biến thái gì đó.”

Lục đồng: “.....”

Lục đồng vén tay áo, xách Đào Uyên lên giường.

Anh bị choáng đầu mới có thể nghiêm túc nói chuyện với tên nhóc này! Từ lúc cậu bị tai nạn chưa nói được nửa câu nghe xuôi tai, không khiến anh tức giận đến thất khiếu bốc khói thì không được.

“Chúng ta không thân nhau như vậy đâu, ông chú Lục.” Đào Uyên cảm thấy không tốt lắm, lẳng lặng lui ra sau.

Lục đồng nắm mắt cá chân Đào Uyên lôi về, gắt gao đè Đào Uyên ở dưới thân, cho cậu biết cái gì gọi là biến thái.

Đào Uyên thấy tránh không khỏi, sợ đau, đành phải ngoan ngoãn để Lục đồng muốn làm gì thì làm. Cuối cùng cậu khóc đến khàn giọng mới được Lục đồng buông tha, chôn mặt vào ngực Lục đồng chìm vào giấc ngủ.

Lục đồng nhìn cái đầu trong ngực mình sắc mặt luân phiên thay đổi.

Đào Uyên muốn rời bỏ anh.

Hôm xảy ra tai nạn, bọn họ đang nói chuyện. Anh nói với Đào Uyên: Dù cho tôi có kết hôn, em vẫn là người của tôi.

Ai cho Đào Uyên lá gan khiến cậu dám đề nghị rời khỏi anh? Tên nhóc này tứ chi lười biếng, ngũ cốc cũng không phân biệt được, nuông chiều từ bé, ham ăn biếng làm, kỹ thuật diễn nát như, kỹ thuật xướng ca cũng không có, cứ như vậy cũng muốn rời khỏi anh?

Nhưng anh mới vừa nói xong, tiếng thắng xe bén nhọn lập tức truyền tới từ đầu bên kia.

8. Chương 8

Đào Uyên tỉnh lại, bên cạnh không có ai. Lục đồng thật sự bận rộn, ngoại trừ lên giường không có thời gian nào ở nhà.

Đào Uyên quăng ý tưởng không trong sáng trong đầu, đi xuống lầu. Có người lập tức chuẩn bị bữa sáng cho cậu, bánh mì nướng với sữa bò. Đào Uyên nói: “Tôi không thích ăn cái này, tôi muốn húp cháo.”

Cháo nóng nhanh chóng mang lên. Đào Uyên ăn no, muốn ra ngoài đi dạo, không nghĩ tới cửa bị khóa, cậu không ra được. Thấy Đào Uyên vặn cửa, người làm tới nói: “Lục tiên sinh dặn ngài bệnh chưa khỏi, không thể ra cửa.”

Đào Uyên nổi giận, lúc nằm viện bác sĩ còn cho cậu ra ngoài đi dạo đó! Dựa vào cái gì sau khi xuất viện cậu không thể ra khỏi cửa? Đào Uyên lấy đi động gọi cho Lục đồng, bên kia vừa nhận cậu liền chất vấn: “Vì sao tôi không được ra cửa!”

Lục đồng bình tĩnh ra lệnh: “Ngoan ngoãn ở nhà, đừng đi đâu hết.”

Đào Uyên cả giận nói: “Tôi thao mười tám đời tổ tông nhà anh!”

Lục đồng: “.....”

Lục đồng mặt vô biểu tình treo điện thoại.

Đào Uyên chưa bao giờ là người ngồi ở nhà chờ chết, tìm một vòng trong phòng, thừa dịp phía dưới không ai không chú ý mở ra cửa sổ lộn ra ngoài, leo lên cây, nhảy ra ngoài hàng rào.

Không khí tự do thật tốt đẹp!

Cho rằng khóa cửa lại sẽ nhốt cậu được sao! Ngây thơ, quá ngây thơ!

Đào Uyên hân hoan.

Bên này không có trạm giao thông công cộng, Đào Uyên đợi nửa ngày không thấy một chiếc taxi, chợt lóe một ý nghĩ, lật phần mềm gọi xe, kêu cái xe. Lúc điền địa chỉ, Đào Uyên nghĩ nghĩ, không nghĩ ra đi chỗ nào, dứt khoát định vị đến bệnh viện kia. Sau khi tỉnh lại cậu cũng chỉ quen mỗi bác sĩ, ngoại trừ bác không biết tìm ai.

Có vấn đề tìm bác sĩ!

Tìm bác sĩ! Tìm bác sĩ!

Đào Uyên thuận lợi đến bệnh viện.

Bác sĩ mới vừa cởi ra áo blouse trắng, hình như chuẩn bị tan tằm.

Thời gian làm việc của bác sĩ thường xuyên không cố định, có khi hơn nửa đêm đến trực, có khi ban ngày đã có thể đi.

Hai mắt Đào Uyên sáng ngời: “Oa, bác sĩ anh không mặc áo blouse trắng càng soái hơn.” Thấy mày hân giật giật, Đào Uyên lập tức đổi chủ đề, “Bác sĩ tan tằm à? Chuẩn bị đi đâu vậy?”

Bác sĩ nói: “Đi siêu thị.”

Đào Uyên nói: “Em cũng đi!”

Bác sĩ nhìn cậu một cái.

Đào Uyên đối trá bịa đặt: “Ai, đại nhân vật anh nói gặp tôi và hung hăng cảnh cáo tôi đừng dây dưa với anh ta nữa! Bây giờ tôi đang thất nghiệp, một kẻ thất nghiệp lang thang.”

Bác sĩ: “.....”

9. Chương 9

Đào Uyên đi theo bác sĩ dạo siêu thị, cảm giác mình giống như đồ nhà quê, nhiều kệ để hàng như vậy, đồ ăn thức uống nhiều như vậy, vẫn còn ở trong nước à!

Đào Uyên chạy nơi này nơi kia, chọn thức ăn ngon mắt bỏ vào xe mua sắm. Chở đầy xe, Đào Uyên mới kinh ngạc phát hiện mình mua quá nhiều, chủ động gánh vác trọng trách trả tiền, vui vẻ xách theo bao lớn bao nhỏ chờ bác sĩ lái xe ra.

Rất nhanh, Đào Uyên ngồi ở phòng khách nhà bác sĩ nhai khoai tây chiên rộp rộp, bác sĩ bận rộn ở phòng bếp.

Đào Uyên nhanh chóng giải quyết một bịch khoai tây chiên rồi chạy đến cửa phòng bếp thò đầu nhìn vào trong. Nhìn thấy bác sĩ buột tạp dề đang xắt rau, Đào Uyên nhin không được tấm tắc khen: “Bác sĩ ngài thật đúng là nghi gia nghi thất*!”

*Nghi gia nghi thất: Nên vợ nên chồng, hợp nhau.

Bác sĩ: “Đừng dùng thành ngữ bấy bạ.”

Đào Uyên: “Ra được phòng khách, vào được phòng bếp!”

*Gốc là: Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.

Thấy Đào Uyên tự hào mà ưỡn ngực, bác sĩ lười sửa lại.

Trông cậy vào một gia hỏa 250 điểm có thể có trình độ bao nhiêu?

Bên kia, Lục đồng đang chuẩn bị tan tằm, bỗng nhiên nhận được tin tức từ bạn tốt.

“Tin tức về người tình bé nhỏ của cậu không áp được.” Bạn tốt nói.

“Tin tức gì?” Mày Lục đồng giật giật.

Bạn tốt dẫn link NO 1 hot search Weibo cho anh.Đào Uyên nắm tay bạn trai thần bí?

Đào Uyên mấy năm nay không ra tác phẩm nào hay, nhưng mặt đẹp, fan nhan sắc vẫn phải có. Fan nhan sắc thời thời khắc khắc thổi phồng cậu là dung nhan khó tìm, không ít người qua đường bị hấp dẫn mà xem, đáng tiếc xem xong thứ Đào Uyên diễn thì dồn dập hóa anti. Đào Uyên bám riết không tha mà diễn phim nát, Anti càng tụ càng nhiều, thế lực to lớn, chỉ cần Đào Uyên có chút động tĩnh cũng sẽ bị anti tung ra, kiểu nào cũng nằm trên hot search.

Lục đồng cũng thấy mặt Đào Uyên.

Mấy năm nay Đào Uyên vẫn luôn đi theo anh, trên giường dưới giường đều rất nghe lời, muốn tài nguyên gì chỉ cần cái gật đầu của anh là xong, dường một chút cũng không phí. Bất tri bất giác anh dường Đào Uyên đã nhiều năm.

Không nghĩ tới dạo này Đào Uyên dám tạo phản.

Lục đồng lạnh mặt click vào NO 1 hot search, đập vào mi mắt chính là ảnh chụp Đào Uyên cùng bác sĩ dạo siêu thị. Đào Uyên trên ảnh chụp mặt tươi cười sáng lạn, ngẩng đầu đối mặt với bác sĩ, thần sắc ỷ lại và thân cận khó tả.

Lục đồng mắt lạnh nhìn trên Đào Uyên trên màn hình.

Đào Uyên chưa từng cười với anh như vậy.

Lục đồng nhìn bình luận phía dưới.

Top cmt là phản hồi của fan Đào Uyên: Thấy không! Bao dưỡng, quy tắc ngầm gì đó đều là giả! Chắc chắn là bạn trai chính quy của Đào Đào! Quá soái! Rất hợp với Đào Đào! Đào Đào cười ngọt như thế, tôi nhìn còn tưởng yêu đương!

Lục đồng sắc mặt thoáng chốc trở nên âm trầm vô cùng.

Đào Uyên muốn rời khỏi anh cùng người khác bên nhau? Nghĩ cũng đừng hòng!

10. Chương 10

Đào Uyên cọ xong bữa cơm, xung phong rửa chén hộ.

Rửa được một nửa, bác sĩ nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới. Bên kia bảo hẳn nghỉ ngơi mấy ngày, hơn nữa cứ ngồi ngốc làm bác sĩ chứ đừng dại mà chạm vào người của đại nhân vật.

Bác sĩ hiểu rõ, là có người tạo áp lực khiến bệnh viện đình chức hẳn.

Bác sĩ bình tĩnh nói: “Bọn họ muốn đẩy ca giải phẫu ngày mốt của tôi, không được thay người?”

Bác sĩ cắt đứt điện thoại, đi đến cửa phòng bếp, mở miệng hỏi: “Lục tiên sinh thật sự nói muốn kết thúc với cậu?”

Ánh mắt Đào Uyên trốn tránh.

Bác sĩ nói: “Hắn khiến cho bệnh viện đình chức tôi, sáu ca giải phẫu cũng trì hoãn.”

Đào Uyên nổi giận: “Anh ta có bệnh!”

Bác sĩ lặng lẽ nhìn cậu.

Đào Uyên đỏ mắt: “Dựa vào cái gì chứ, anh ta còn phải kết hôn, tại sao còn muốn trêu chọc tôi! Hôm nay anh ta không cho tôi ra khỏi cửa! Tôi trèo tường ra! Anh ta là một tên vô liêm sỉ! Tôi sẽ không làm người tình nhỏ ở đó!” Cậu lau nước mắt, nói với bác sĩ, “Tôi sẽ trở về lý luận với hắn ngay bây giờ!”

Mãi cho đến Đào Uyên chạy ra cửa, bác sĩ cũng không nói ra câu giữ lại.

Đào Uyên mới vừa chạy xuống tới, đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, trên xe vẫn là người của Lục gia hôm nọ chở cậu ra khỏi bệnh viện.

Đào Uyên vô thức lui hai bước.

Tài xế đi xuống mời cậu lên xe.

Đào Uyên ngồi vào xe, không ngừng lau nước mắt, mỗi lần khóc chả khác gì một đứa trẻ.

Chờ đến nhà, Đào Uyên chạy lên phòng sách tìm người.

Lục đồng đang xem văn kiện ở bên kia.

Nhìn thấy hai mắt Đào Uyên hồng hồng xông tới, chân mày Lục đồng nhúc nhích, buông văn kiện xuống nhìn về phía Đào Uyên.

Đào Uyên chạy tới, dùng sức nắm cổ áo Lục đồng, nói: “Là anh khiến cho bác sĩ tạm thời bị cách chức đúng không! Anh thật quá đáng!”

Lục đồng vốn đang chờ Đào Uyên ngoan ngoãn nhận sai, nghe xong câu này không khỏi giận tím mặt, một phen nắm lấy cánh tay gãy của Đào Uyên, lực đạo to lớn cơ hồ muốn bóp nát cổ tay Đào Uyên: “Đào Uyên, tới tận bây giờ em vẫn không thấy mình sai sao?”

Đào Uyên hoảng sợ.

Tay gãy đau đến mức nước mắt rơi ào ào.

Đào Uyên khóc lóc, nói: “Tôi không nhớ anh là ai, tôi cũng không muốn ở bên cạnh anh nữa!”

Âm thanh Lục đồng lạnh lẽo: “Em lặp lại lần nữa!”

Đào Uyên đối diện với ánh mắt lạnh băng của Lục đồng, tức thì im bật.

11. Chương 11

Đào Uyên bỗng dưng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến do mình liên lụy bác sĩ, lại run rẩy nói: “Tôi không muốn bên nhau với anh.”

Lục đồng cười lạnh: “Vậy em muốn bên ai? Tên bác sĩ kia?”

Đào Uyên khổ sở nức nở.

Cậu không biết nên làm gì tiếp theo. Trước khi tỉnh lại, cậu chỉ mới thi xong đại học, ba cậu vẫn còn sống, không có điều gì phiền não, mỗi ngày đều vô tư vô lự. Không ai dạy cậu nên thích ứng với tình huống này ra sao.

Làm nũng giống như ba mình được không? Vai Đào Uyên run run, duỗi tay nắm lấy bàn tay to lớn của Lục đồng: “Tôi giận anh không cho tôi ra khỏi cửa, mới leo tường đi ra ngoài. Tôi không quen biết ai khác nên đi tìm bác sĩ, tôi không cố ý, tôi cũng không thích đàn ông.....”

Lục đồng giữ chặt tay Đào Uyên.

Đào Uyên bị nắm chặt như vậy, thân thể hơi hơi run rẩy. Cậu có hơi sợ Lục đồng, người này không hiền như ba cậu. Đào Uyên lấy hết can đảm, nói: “Anh có thể gọi lại cho bệnh viện không? Bác sĩ nói anh ấy có sáu ca phẫu thuật..... Người phải phẫu thuật hẳn là đã chuẩn bị tốt tâm lý lại bị thông báo không thể làm, rất khó chịu đó.”

Lục đồng nhìn Đào Uyên đỏ mắt, lại nghe Đào Uyên mềm nhũn cầu xin, dừng một lát, lấy di động gọi cho trợ lý.

Đào Uyên trông mong nhìn Lục đồng đang phân phó trợ lý.

Chờ Lục đồng cúp điện thoại, mắt Đào Uyên sáng quắc nhìn anh.

Lục đồng sầm mặt.

Đào Uyên khóa ngồi lên người Lục đồng, cao hứng khen ngợi: “Quả nhiên ngài vẫn còn phân rõ trắng đen!”

Lục đồng duỗi tay giữ eo Đào Uyên.

Đào Uyên cứng đờ, bỗng nhiên ý thức được hình như mình tự đưa dê vào miệng cạp! Đào Uyên giãy giụa muốn chạy, lại bị Lục đồng ôm chặt trong ngực. Mắt thấy trốn không thoát, Đào Uyên nhích mông, không rõ vì sao mình lại ngồi ở trên người Lục đồng.

Đôi mắt Lục đồng tối sầm lại, giữ chặt eo Đào Uyên, chuẩn bị xử cậu tại chỗ.

Đào Uyên né tránh nụ hôn của Lục đồng.

Lục đồng gờ tay nhéo cằm Đào Uyên: “Còn muốn quậy?”

“Tôi không nhớ rõ ngài.” Đào Uyên nói, “Ngài coi tôi là gì?”

Mặt Lục đồng trầm xuống.

“Vợ tương lai của ngài ngài lại coi là gì?” Đào Uyên túm bàn tay của Lục đồng, “Nếu ngài không thể một lòng vì cô ấy, vì sao còn muốn kết hôn?”

“Tôi đã ba mươi bốn tuổi rồi chẳng lẽ không nên kết hôn?”

“Cơ sở hôn nhân không phải dựa trên tình yêu sao?”

“Cơ sở hôn nhân dựa trên lợi ích chung.” Lục đồng bình tĩnh sửa lại.

Đào Uyên tròn mắt.

Đào Uyên nói: “Lợi ích lợi ích lợi ích, ngài kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì, suốt ngày công tác, so với người ta làm công còn mệt hơn! Bây giờ còn hay hơn, ngay cả kết hôn cũng có thể kiếm lời, lúc đi làm đầu óc đã mệt, về nhà vẫn phải hợp tác với đối tác, ngài sống cũng chẳng dễ dàng gì!” Đào Uyên cảm thấy Lục đồng thật đáng thương, đáy mắt tràn đầy thương hại, “Nếu là tôi, tôi sớm quăng gánh!”

Thương hại? Cậu nhóc này dựa vào cái gì thương hại anh? Lục đồng không muốn cùng Đào Uyên đàm luận loại vấn đề vô nghĩa này, anh đề Đào Uyên lên bàn sách: “Tôi tin tưởng em xác thật có thể quảng gánh, lần trước em nói với tôi em muốn tài nguyên biểu diễn, sau lại gỡ trò nóng nẩy bỏ đi.”

Đào Uyên: “..... Tôi không nhớ rõ.”

“Vậy trước đây tôi muốn giúp em nhớ ra sao em lại từ chối?” Lục đồng lạnh lùng nhìn cậu.

“Tôi không muốn!” Mắt thấy Lục đồng lại muốn nuốt mình vào bụng, Đào Uyên theo bản năng nâng gối đập vào hạ thân của Lục đồng một cú, vừa chuẩn vừa dùng sức! Chờ đến lúc ý thức được mình làm gì, Đào Uyên biến sắc, hoang mang đẩy Lục đồng ra, bỏ của chạy lấy người.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đào Uyên chặt vật trốn đi.

Lục đồng ở nhà nên không khóa cửa, Đào Uyên dễ dàng trốn thoát.

Cậu vội vàng bắt xe, ngồi lên xe rồi mới phát hiện hướng mình chỉ là hướng bệnh viện kia. Đào Uyên vội muốn sửa địa điểm. Tài xế là một thanh niên hiền lành, ôn hòa hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

“Tôi không biết.” Đào Uyên móc di động ra, lật hết danh bạ, trừ bác sĩ bị cách chức tạm thời thì cậu chẳng quen ai, Đào Uyên cũng không dám tìm anh ta nữa, nghĩ nghĩ, nói, “Chở tôi đến ảnh thị được không?”

Nếu phải rời khỏi Lục đồng, đương nhiên phải nghĩ biện pháp tự lực cánh sinh. Đào Uyên chuẩn bị đến ảnh thị xem có việc làm không, nói không chừng chỉ cần diễn vai quần chúng đã được 180 tệ!

Đào Uyên kiên định nói: “Tới ảnh thị!”

Tài xế thông thả quay đầu xe, chở Đào Uyên tới ảnh thị. Trên đường còn hỏi Đào Uyên có phải minh tinh không, thoát nhìn rất giống!

“Không phải!” Đào Uyên nghĩ đến những bộ phim kia của mình, thành thật trả lời.

Đào Uyên nói xong, di động run lên, cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện có một nick trên weibo gửi tin nhắn riêng cho cậu, nói muốn kéo cậu vào một nhóm. Hắn ta hưng trí bưng bưng add cậu vào, Đào Uyên phát hiện đó là một nhóm chuyên anti “cậu”!

Đào Uyên vui vẻ chào hỏi bọn họ, tiếp đó mới nhìn đề tài mọi người đang thảo luận.

Mỗi ngày đều đen: Đào Uyên đã xuất viện, chúng ta có thể tiếp tục anti!

Đào Uyên cả đời đen: Tôi phát hiện một việc.

Đào Uyên cả đời đen:

Đào Uyên cả đời đen: Các người nghe thử đi!

Đào Uyên cả đời đen: Mỗi lần anh ta hát đều ngang phè như vậy!

Đào Uyên cả đời đen: Thiên phú này cũng không có mấy ai, lần nào cũng y chang nhau!

Đào Uyên ngửa đầu nhìn tên nhóm, đúng thật là nhóm anti fan, không nghĩ tới bầu không khí bên trong lại hài hòa đến vậy.

Đào Uyên đột nhiên cảm thấy có chút tự hào, anti fans của cậu thế nhưng có tổ chức có kỷ luật như thế!

Vừa đến phim trường, Đào Uyên cất di động, đăng ký xong đi vào. Khuôn mặt này của cậu ở ảnh thị rất nổi tiếng, không ít người chủ động lại chào hỏi cậu. Đào Uyên không nhớ nổi ai, âm ừ mà tiếp lời, hưng trí bừng bừng chạy đến chỗ một đoàn phim đang quay gần đó.

Không nghĩ tới Đào Uyên mới vừa lại gần, liền nghe được đạo diễn giận dữ mắng:

“Cậu là heo sao! Đào Uyên diễn tốt hơn cậu nhiều!”

Đào Uyên: “.....”

Có hơi xấu hổ

13. Chương 13

Đào Uyên cũng không phải người da mặt mỏng. Thấy diễn viên kia bị đạo diễn kêu đi kiểm điểm bản thân, nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, Đào Uyên lấy hết can đảm đi tới nói chuyện với đạo diễn: “Đạo diễn, ngài mới vừa khen tôi nha! Tôi nghe thấy rồi!”

Đạo diễn: “.....”

Tiểu tổ tông này chui ở đâu ra vậy?

Đào Uyên năn nỉ ỉ ôi, nói muốn có tiền lương đóng vai quần chúng. Đạo diễn cũng biết Lục đồng muốn kết hôn, thấy Đào Uyên tội nghiệp như vậy, nên đồng ý cho Đào Uyên diễn một vai quần chúng. Đừng thấy Đào Uyên đóng phim kém, độ hot của cậu ta chưa bao giờ thấp, có thể nhân cơ hội này hâm nóng phim.

Có nhiệt sưa tới tay, có ngu mới không cần!

Đạo diễn nhanh chóng quyết định bổ sung một nhân vật nhỏ, sai người hóa trang và thay quần áo cho Đào Uyên.

Đào Uyên vui rạo rực, mặc kệ chị gái hóa trang hí hoáy trên mặt mình.

“Đa cậu thật đẹp.” Chị gái hóa trang không khỏi tán thưởng. Khuôn mặt trắng trắng hồng hồng non đến nỗi có thể bóp ra nước, một trời một vực với những diễn viên sau khi tẩy trang kia.

Đào Uyên ngại ngùng.

Cậu là con trai, làn da đẹp hay xấu cũng như nhau.

Đạo diễn nhanh chóng đưa kịch bản cho cậu. Đây là bộ phim về một vị tổng tài bá đạo, cốt truyện ảo lòi, không khác với mấy bộ phim nát bầy của cậu trước kia là bao, nếu không cũng không có khả năng tùy tiện thêm nhân vật cho Đào Uyên. Đạo diễn không troll Đào Uyên, nhân vật này còn tốt chán, thế mà lại là ánh trăng sáng trong lòng nữ chính, xuất hiện trong hồi ức của cô ta! Cậu ta là anh trai bị bệnh nan y, lưu lại dấu vết không nhỏ ở thời thơ ấu bi thảm của nữ chính. Nếu là phim tổng tài bá đạo, gặp phải bệnh nan y đương nhiên sẽ cầu huyết như thế, sến súa như thế rồi.

Đào Uyên thấy cũng ổn, phần khích mồi chị gái hoá trang đối diễn với mình. Cậu đọc lời thoại hai lần, đạo diễn sai người tới bảo cậu bắt đầu quay.

Vốn Đào Uyên có hơi hồi hộp, có điều vừa thấy người đối diễn với mình thì bay biến hết, cô bé thật dễ thương! Đào Uyên nhanh chóng quen thân với cô bé, quá trình quay phim thuận lợi dị thường, ấy vậy mà chỉ một lần đã qua!

Đạo diễn kinh ngạc mà nói: “Tiểu Đào tiến bộ nhanh thật đó.”

Đào Uyên được khen, đặc biệt phần khởi: “Sao có thể liên lụy con bé vì tôi mà phải quay lại chứ!” Là cậu rất có ý thức trách nhiệm!

Tiểu diễn viên cũng thật cao hứng, vui vẻ chụp ảnh chung với Đào Uyên, chuẩn bị post lên Weibo cho fan xem. Cô chỉnh Weibo xong xuôi, quay đầu nhìn Đào Uyên: “Anh Đào Uyên, Weibo của anh là gì? Sao em không tag anh được?”

Đào uyên: “..... Bị khóa nick rồi.”

Tiểu diễn viên đồng tình nói: “VẬY à! VẬY em chỉ có thể post trực tiếp thôi!”

Đào Uyên xoa xoa đầu tiểu diễn viên tỏ vẻ không sao.

Tiểu diễn viên post ảnh chụp không bao lâu, đoàn phim cũng chuyển phát Weibo của cô, còn thêm một poster phim mới ra lò.

Weibo lập tức nổ tung.

Đào Uyên không nghĩ sẽ nhiều thế này, cậu vui vui vẻ vẻ lãnh tiền nhét vào túi, cảm thấy đặc biệt tự tin.

Cậu nhờ đạo diễn nếu có công việc nhớ giới thiệu cho cậu, bắt một chiếc xe bus, chuẩn bị tìm một chỗ ngon lành ăn một bữa.

Lúc này, di động Đào Uyên lại run lên.

Đào Uyên mở ra thì thấy, là nhóm anti kia.

Mỗi ngày tối sẫm: Anh

Mỗi ngày tối sẫm: Anh ta thế mà trở lại làm việc nhanh như vậy, xem tên đoàn phim là biết lại flop.

Đào Uyên cả đời đen: Phim có anh ta có thể không flop?

Đào Uyên cả đời đen: Có điều lần này hình như không phải vai chính, ít nhất không phải thấy từ đầu.

Mỗi ngày tối sẫm: Cũng đúng, ngắm hai bộ điện ảnh trước của anh ta, thật là cay mắt, vì muốn chửi anh ta nên tôi phải đến rạp hai lần.

Việc này muốn che mặt: Tôi cũng vậy, quả thực muốn mạng tôi mà, cứ yên tâm mà coi nó flop.

Phía dưới đều là xếp hàng chờ phim flop.

Đào Uyên:?????

Lợi hại thật, anti fans mười năm sau thì ra là cái dạng này! Hông lẽ anti cũng chia ra hai phái anti lý trí và anti não tàn sao?

14. Chương 14

Cái tính kén chọn của Đào Uyên lại phát tác, chọn tới chọn lui không biết đi ăn chỗ nào. Lúc này Thẩm Hoa điện thoại tới, vừa nhắc máy liền mắng: “Đào Uyên, cậu có vắng đầu không? Tự mình nhận phim?”

Đào Uyên không hé răng.

Thẩm Hoa truy vấn: “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Tôi ở xe trên buýt.” Đào Uyên nói.

“.....”

Thẩm Hoa bị Đào Uyên chọc tức chết, kêu Đào Uyên lập tức xuống xe, nói tên trạm dừng cho hắn biết. Không lâu sau, Thẩm Hoa lái xe lại đây, lạnh mặt bảo Đào Uyên lên xe. Đào Uyên hoang mang lo sợ, ngồi vào ghế phó lái nhìn lên Thẩm Hoa. Thấy Thẩm Hoa vẫn luôn trầm mặc lái xe, Đào Uyên ngồi không yên: “Có phải tôi không được tìm công việc?”

Thẩm Hoa nói: “Hợp đồng của cậu còn ở Lục thị.” Hắn nhìn về phía Đào Uyên, “Cậu không phải luôn muốn kết thúc sao? Cậu đây là đưa dao cho người ta kẻ cổ mình.”

Đào Uyên lấp bắp kinh hãi.

Đây không giống với những lời bác sĩ nói.

Đào Uyên nói: “Không phải tôi mặt dày mày dạn quần lấy Lục đồng không muốn chia tay sao?”

Thẩm Hoa đột nhiên giảm phanh. Hắn quay đầu, nhìn vào đôi mắt đen láy của Đào Uyên. Thật lâu sau, Thẩm Hoa mới chậm rãi rút ra hai chữ: “Không phải.”

Đào Uyên ngốc lảng.

Thẩm Hoa nói: “Cậu quên hết rồi à?” Hắn duỗi tay ôm Đào Uyên, “Cậu nói muốn rời khỏi Lục đồng, cậu không thích diễn, cũng không thích ca hát, cậu muốn chấm dứt hợp đồng với Lục thị. Lúc cậu nghe tin Lục đồng muốn kết hôn còn vui vẻ nói với tôi, chúng ta có thể rời khỏi Lục thị đến vùng duyên hải mở quán

nhỏ, không cần kiếm nhiều tiền, bởi vì cậu đã có tiền. Những lời này cậu đã quên mất rồi à?”

Đào Uyên bị Thắm Hoa gắt gao ôm vào trong ngực, trong đầu hiện lên một vài ký ức khó hiểu, nó lại cố tình lóe lên rồi biến mất, cậu không kịp thấy rõ đã kết thúc. Là thế này ư? *Cậu và Lục tiên sinh chỉ là quan hệ bao dưỡng bình thường, người cậu thích thật sự là Thắm Hoa, còn cùng Thắm Hoa hẹn ước muốn cùng nhau mở quán?*

“Tôi không nhớ rõ.” Đào Uyên mơ màng nói.

Thắm Hoa ôm Đào Uyên chặt hơn.

Đi động Đào Uyên không biết điều vang lên.

Đào Uyên hơi do dự đẩy Thắm Hoa ra, cầm di động lên thì thấy Lục đồng gọi tới.

Đào Uyên nhất nút nghe.

“Xuống xe.” Âm thanh Lục đồng truyền đến từ đầu bên kia.

Đào Uyên theo bản năng mà nhìn ra ngoài, thấy một chiếc xe ngừng phía trước, Lục đồng mở cửa xe bước xuống, lạnh lùng đứng nhìn họ.

15. Chương 15

Đào Uyên phát giác không rõ rốt cuộc là chuyện gì, lưng lại hơi lạnh. Cậu nhớ tới bản thân mình đã liên lụy bác sĩ, chẳng lẽ còn muốn liên lụy Thắm Hoa nữa sao?

Đào Uyên quay đầu nhìn về phía Thắm Hoa. Thắm Hoa lớn lên rất đẹp, là dạng đẹp trời sinh.

Người đẹp như vậy không làm mình tỉnh, lại đi làm người đại diện của cậu, đúng là lãng phí!

Ấy vậy mà Đào Uyên không có cảm giác rung động.

Lần đầu nhìn thấy Thắm Hoa sau khi mất trí nhớ, cậu cảm thấy mình và Thắm Hoa rất thân thiết, nhưng bên trong sự thân thiết ấy có một cảm giác xa cách khó phát hiện.

Cậu có chút kháng cự tiến thêm một bước thân mật với Thắm Hoa

Đào Uyên tránh ra, nhìn Thẩm Hoa nói: “Chuyện trước kia, tôi không nhớ rõ.”

Tay Thẩm Hoa hơi run run.

Hắn lẳng lặng nhìn Đào Uyên xuống xe.

Đào Uyên đi về phía Lục đồng.

Lúc đi đến trước mặt Lục đồng, cậu phát hiện mình lùn hơn người ta nửa cái đầu, khí thế yếu đi không ít. Chờ đến lúc nhớ tới chính mình lúc rời khỏi nhà Lục Đồng đã làm cái gì, cổ Đào Uyên chợt lạnh, cảm thấy bản thân sẽ bị Lục đồng bóp chết ngay lập tức.

Đào Uyên lấy dũng khí nói: “Sao ngài lại ở đây? Công việc của ngài bận rộn, trăm công ngàn việc, lúc này phải ở công ty mới đúng!”

Lục đồng nói: “Nhờ em ban cho.”

Cổ Đào Uyên càng lạnh.

Đào Uyên ngoan ngoãn theo Lục đồng lên xe. Dọc theo đường đi Lục đồng đều nhắm mắt dưỡng thần, Đào Uyên nhiều lần thấp thỏm trộm nhìn anh, anh cũng không mở mắt ra.

Tới biệt thự, Lục đồng xuống xe trước, thấy Đào Uyên co rút như con chim cú ở trong xe, đành phải đuổi tay lái người ra.

Đào Uyên khẩn trương đi theo phía sau Lục đồng, ngoan ngoãn mở miệng: “Tôi sai rồi.”

“Sai ở đâu?” Lục đồng đứng yên, quay đầu nhìn cậu.

“Tôi không nên đá anh.” Đào Uyên thành thành thật thật nói.

“Em cũng biết mình không nên.” Lục đồng nắm cầm Đào Uyên, “Chuyện vừa rồi, em muốn giải thích thế nào đây?”

Đào Uyên chớp chớp mắt: “Chuyện gì?”

Lục đồng nói: “Chuyện em và Thẩm Hoa ôm nhau trên xe.”

Đào Uyên nói: “Cái này à..... Cái này đương nhiên là có nguyên nhân.” Đào Uyên nỗ lực bịa: “Là thế này, Thắm Hoa nhờ người nuôi chó hộ, vừa rồi có người gọi điện thoại tới nói chó anh ta rớt xuống sông chết đuối, Thắm Hoa đau lòng. Anh biết đó, mỹ nhân thì tương đối mẫn cảm, cho nên tôi mới cho Thắm Hoa mượn vai khóc! Chuyện này rất bình thường mà? Tôi và Thắm Hoa là bạn bè, bạn bè với nhau chẳng lẽ dựa vai cũng không được?”

“Được thì được.” Lục đồng nói, “Nhưng chó thông minh hơn em, em không biết bơi, còn tụi nó thì khác.”

“.....”

16. Chương 16

Edit: Phong Nguyệt

Beta: Tuyết U

Tiêu rồi tiêu rồi.

Đào Uyên cảm thấy mình sắp tiêu rồi. Cậu khẽ cắn môi, ngoan cố nói: “Đâu phải tất cả chó đều biết bơi, Thắm Hoa kia chỉ sợ nước. Ai, chết cũng đã chết, chúng ta đừng nhắc nữa.”

“Được, chúng ta nói cái khác.” Lục đồng lôi Đào Uyên vào, quăng lên sofa, từ trên cao nhìn xuống cậu. Tuy cùng một khuôn mặt, nhưng lại hoàn toàn khác nhau. Lúc trước Đào Uyên rất ngoan, ít nói, cũng không thích khóc, ở trên giường chủ động, đòi tài nguyên cũng rất đúng mực.

Bạn bè đều hỏi tìm đâu ra tiểu tình nhân ngoan như vậy, bọn họ cũng muốn tìm.

Lục đồng cũng rất vừa lòng, có điều nhìn đôi mắt ướt át của Đào Uyên, anh cảm thấy hương vị còn ngon hơn trước kia nữa.

Lục đồng cũng không để bản thân chịu thiệt thòi.

Anh chặn hai chân Đào Uyên, cúi người hôn xuống.

Đào Uyên trợn tròn mắt. Cậu chưa từng hôn môi, bị Lục đồng hôn đến khó thở, thân thể cũng mềm nhũn. Cậu giãy giụa vài cái, không thoát được, hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên, nước mắt đảo quanh, không bao lâu sau thì rơi xuống.

Lục đồng đen mặt, khóa chặt tay Đào Uyên.

Đào Uyên vùi đầu vào trong ngực Lục đồng, khóc đến cả vai run run.

Lục đồng nhướn mày hỏi: “Em khóc cái gì?”

Đào Uyên nói: “Tôi không muốn làm tiểu tình nhân của anh, tôi không muốn làm kẻ thứ ba. Ba tôi vất vả nuôi tôi lớn chừng này, không phải để tôi làm tiểu tình nhân, tôi cũng không ngu, tôi muốn yêu đương堂堂 hoàng!”

Lục đồng trầm mặc.

Đào Uyên vừa khóc vừa cảm thấy hơi tức giận, thút thít nói lý lẽ với Lục đồng: “Loại việc này còn có thể ép mua ép bán sao! Kim chủ có tiền ga lăng lại đẹp trai như ngài, người muốn bò lên giường không thiếu! Chừng ấy năm ngài cũng nên ngán rồi chứ,” Đào Uyên ra sức thuyết phục “Tôi còn tìm được, ngài tìm một người chẳng lẽ không được!”

“Em nói đúng.” Lục đồng tán đồng với Đào Uyên.

Đào Uyên kinh hỉ ngẩng đầu nhìn về phía Lục đồng.

Lục đồng đối diện với cặp mắt toả sáng rạng rỡ kia của Đào Uyên, đem lời chưa nói xong bổ sung hoàn chỉnh: “Tôi phải nghĩ lại.”

Nghĩ lại vì sao không muốn thả Đào Uyên đi ——

Rõ ràng chỉ là một tiểu tình nhân không quan trọng thôi mà, căn bản không đáng khiến anh tức giận.

Nhưng anh lại thật sự tức giận

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Shiba Đẹp Trai

Beta: Phong Nguyệt

Lục Đồng không thả Đào Uyên đi nhưng cũng không bức bách Đào Uyên làm gì nữa. Đào Uyên ở nhà không không chịu nổi, nói với Lục Đồng muốn đi ra ngoài tìm một chút việc, ví như làm một vai phụ nhỏ

nhỏ giống hôm trước thôi cũng được.

Hai con người đen láy của Lục Đồng nhìn chăm chăm Đào Uyên, xác định Đào Uyên không phải kiếm tài nguyên ở chỗ mình. Suy nghĩ một chút, sau đó gọi điện cho trợ lý bảo người đại diện mang vài kịch bản lại đây cho Đào Uyên chọn.

Đào Uyên ngập ngừng: “Tôi không phải...”

Lục Đồng bình tĩnh nói: “Chờ tôi nghĩ rõ, cái này cứ coi là phí chia tay đi.”

Đào Uyên an tĩnh lại. Cậu ngẩng đầu nhìn Lục Đồng, nói: “Ngài rất tốt”.

Lục Đồng bị Đào Uyên nghiêm túc nhận xét mà nhìn sang, anh không khỏi duỗi tay đầu Đào Uyên.

Người đại diện tới không phải Thẩm Hoa mà là một người đàn ông trung niên có vóc dáng cao gầy, mang mắt kính, trông rất khôn khéo.

Hắn mang vài kịch bản tới, không lập tức cho Đào Uyên xem mà giới thiệu đạo diễn và cốt truyện trước cho cậu.

Một cái tên cậu cũng không quen.

Đào Uyên nghe nội dung nửa ngày, cuối cùng cũng cảm thấy hứng thú với một nhân vật trong đó: “Cái này hay nè! Bọn nhân vật chính đều đang học đại học! Tôi còn chưa học xong nữa, muốn trở về nhìn!”

Người đại diện hơi bất ngờ.

Tuy nhân vật này là vai chính nhưng các nhân vật phụ trong bộ này có đất diễn tương đối nhiều, kỹ thuật diễn không tốt rất dễ bị chìm. Hắn đem kịch bản này tới là vì xem trọng đạo diễn mới, cảm thấy kịch bản này sẽ bạo nổ.

Không nghĩ tới Đào Uyên lại chọn cái này.

Người đại diện nói khéo: “Nhân vật này hơi khó diễn”

“Đừng lo!” Đào Uyên hăng hái, “Con người phải vượt khó tiến lên mới có thể tiến bộ được!”

“...Vậy được rồi.”

Đào Uyên vô cùng chờ mong “sinh hoạt vườn trường” sắp tới.

Cậu mệt nhọc cả ngày, được an bài đến phòng khách Lục gia sau đó liền nằm xuống giường thư thư phục phục ngủ một giấc.

Sáng hôm sau, Đào Uyên mở mắt ra, ánh mặt trời sáng rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cậu thoải mái nheo mắt lại.

Diễn viên vẫn còn chưa tìm đủ nên nên Đường Uyên tạm thời không cần nhập tổ, cậu rảnh rỗi, mở nhóm anti fan xem họ đang bàn cái gì.

Đào Uyên cả đời đen: Tôi nằm vùng ở diễn đàn, túm được một tài liệu cũ.

Đào Uyên cả đời đen:

Đào Uyên cả đời đen:

Đào Uyên nhất thời hứng thú, hồ hởi nhấp vào xem.

18. Chương 18

Edit: Phong Nguyệt

Một video hiện ra, Đào Uyên hơi sửng sốt, không phải điện ảnh cũng không phải phim truyền hình, mà là một cuộc phỏng vấn nhỏ.

Thiếu niên được phỏng vấn thoạt nhìn có đôi chút trẻ con, đôi mắt sáng ngời, nói rất nhiều lời ngây thơ.

“Tôi ghét nhất là người dựa vào quy tắc ngằm trèo lên.”

“Tôi sẽ đóng phim thật tốt.”

“Tôi thích ca hát.”

“Người tôi thích nhất là Thẩm ca” Thiếu niên trước màn ảnh cười ngọt ngào, “Anh ấy tốt với tôi nhất, tốt giống như anh ruột vậy. Sau này tôi sẽ ca hát, đóng phim thật tốt, nhất định không làm cho Thẩm ca thất vọng.”

Đào Uyên ngơ ngác nhìn di động.

Những lời này, cậu không nhớ rõ là nói lúc nào. Chẳng lẽ lời Thẩm Hoa nói là thật?

Đào Uyên không nhớ nổi.

Cậu ngồi dậy, vào diễn đàn anti thì thấy tất cả mọi người đều đang đổi emotion. Chủ đề chính của emotion là ba câu nói mà cậu nói trong buổi phỏng vấn kia.

Đào Uyên cả đời đen: Phỏng vấn này lúc trước tôi đã xem qua, lúc ấy tôi còn cảm thấy thằng nhóc này không tồi.

Đào Uyên cả đời đen: Không lâu sau cậu ta nóng nảy, ẩu đả với đồng nghiệp, bị đóng băng.

Đào Uyên cả đời đen: Sau khi tái xuất toàn tạo ra rác rưởi.

Đào Uyên cả đời đen: Ca hát cũng vậy nữa.

Đào Uyên cả đời đen: Lúc đó cậu ta nói hát cho chúng ta nghe, chúng ta mong đợi nhiều như thế, kết quả ra sao chứ.

Đào Uyên cả đời đen: Hát mấy bài xàm xí.

Đào Uyên thất thần nhìn trên màn hình.

Không nhớ gì hết.

Cái gì cậu cũng không nhớ, không nhớ vì sao cậu lên giường với Lục đồng, không nhớ rõ mình có từng thích Thẩm Hoa không, cũng không nhớ rõ những khán giả, thính giả ghét hay thích cậu này.

Quả thật sau đó cậu toàn tạo ra rác rưởi.

Hèn gì mà bị chán ghét.

Đào Uyên cảm thấy mũi ê ẩm.

Lúc này người đại diện gửi tin nhắn cho Đào Uyên, nói Weibo của cậu đã mở lại, trợ lý đã thanh lý sạch sẽ.

Đào Uyên nhập tài khoản, nhận được không ít bình luận và tin nhắn.

Đào Uyên không click vào. Đối diện với Weibo trống rỗng một hồi lâu, mới đỏ mắt gõ ra một hàng chữ: Xin lỗi, làm những người từng thích tôi thất vọng rồi.

Đào Uyên lau khô nước mắt chạy ra khỏi phòng.

Cậu chạy đến phòng sách của Lục đồng, mắt đỏ au, tựa như bị người tôi khi dễ thảm thương.

Lục đồng nhìn chằm chằm cậu.

Đào Uyên hỏi: “Lục tiên sinh, anh biết bình thường tôi ở đâu không? Tôi không nhớ rõ. Tôi muốn trở về tìm một thứ,” Đào Uyên xông lên túm tay Lục đồng, “Một thứ rất quan trọng rất quan trọng, anh có biết bình thường tôi ở đâu không?”

“Tôi không biết.” Lục đồng nói.

Đào Uyên “À” một tiếng, có chút thất vọng, lại nghe Lục đồng nói tiếp, “Tôi có thể cho Triệu tài xế đưa em qua, ngày trước hắn cũng đưa đón em giống như bây giờ vậy.”

Sắc mặt Đào Uyên lập tức chuyển sang vui sướng, dùng sức ôm Lục đồng: “Cám ơn anh, Lục tiên sinh!”

Lục đồng dừng một chút, gọi điện thoại kêu tài xế chở Đào Uyên..

Đào Uyên nhanh chóng trở lại chỗ ở của mình. Cậu lên thẳng phòng, lục lọi nửa ngày, rốt cuộc cũng tìm thấy một sấp mỏng giấy ở nhất phía dưới ngăn kéo.

Trên giấy viết một bài hát.

Thật may mắn .

Mặt sau còn viết một đoạn sửa tới sửa lui——

Thật may mắn khi đứng ở đây hát cho các bạn nghe.

Đây là tôi lần đầu tiên đứng ở trên sân khấu ca hát. Bài hát này tặng cho các bạn.

Đào Uyên ôm chặt đầu gối mình, vùi mặt vào đầu gối, khóc đến nát lòng.

Cậu không nhớ.

Cậu cái gì cũng không nhớ.

19. Chương 19

Edit: Phong Nguyệt

Beta: Tuyết U

Giữa trưa Lục đồng tan tầm, trở về nhà, phát hiện Đào Uyên chưa về. Anh nhú mày, nghĩ nghĩ, lấy di được chọn một người trong danh sách liên hệ. Người này là vị hôn thê của anh, hai nhà họ là thế giao, từ nhỏ đã quen nhau, không có bao nhiêu cảm tình, chỉ là sau khi tới tuổi phát hiện hai người cũng chưa kết hôn, vì thế thương lượng hai nhà liên hôn.

Lục đồng gửi một tin nhắn cho vị hôn thê: “Nếu như có một vụ làm ăn ổn định còn lỗ vốn, tôi còn muốn nhận, nó chứng minh cái gì?”

Vị hôn thê rất nhanh trả lời: “Chứng minh anh có xúc động hiếm có. Lục Cảnh, tôi còn tưởng rằng cả đời này anh không có cảm giác.”

Lục đồng nói: “Vậy em cảm thấy tôi nên nhận?”

Vị hôn thê: “Anh không đèn nổi à?”

Đương nhiên đèn nổi.

Lục đồng nói: “Xin lỗi.”

Vị hôn thê: “Không cần, tôi hiểu mà, chúc anh hạnh phúc.”

Lục đồng thở phào một hơi, thương lượng với vị hôn thê chuyện giải trừ hôn ước sẽ do đối phương giải quyết. Trên thực tế, bắt đầu từ lúc Đào Uyên xảy ra tai nạn, hết thảy đã thay đổi.

Khoảnh khắc đầu bên kia truyền tới tiếng thắng xe bén nhọn, tim anh tựa như tùy theo mà ngừng đập.

Mặc kệ anh có nguyện ý thừa nhận hay không, tiểu gia hỏa ngoài ý muốn xâm nhập vào sinh mạng của anh này đã chiếm một vị trí quan trọng trong tim anh.

Lục đồng kết thúc đối thoại, gọi điện thoại cho tài xế Triệu. Biết Đào Uyên còn đang ở trong nhà cậu, Lục đồng kêu người chở qua.

Lục đồng dựa theo phương hướng Triệu tài xế chỉ tìm được nhà Đào Uyên, anh nhớ lại một chút, móc ra chìa khóa của mình. Anh nhớ tới khoảng thời gian rất lâu trước kia, anh muốn tìm Đào Uyên, kết quả Đào Uyên bị bệnh, tài xế tới nhà gọi không tỉnh, chỉ có thể gọi người mở khóa. Anh kêu tài xế đón Đào Uyên về nhà, chờ Đào Uyên hạ sốt mắng cậu một trận. Sáng hôm sau Đào Uyên lặng lẽ thêm một chiếc chìa khóa vào chùm khóa của anh, tưởng anh chưa dậy còn trộm hôn anh một cái.

Tên gốc kia, chỉ cần người khác quan tâm cậu một chút, cậu đã cảm thấy đối phương là người tốt với mình nhất.

Lục đồng tìm ra chiếc chìa khóa trong chùm chìa khóa chưa từng sử dụng, đứng im một hồi lâu. Anh tra chìa khóa vào ổ.

Lạch cạch.

Cửa mở.

Trong phòng yên ắng.

Lục đồng nhú nhú mày, đi vào phòng Đào Uyên. Đào Uyên cuộn thành một cục ngồi trên sàn, giống như con nhím bị thương.

Lục đồng khom người ôm Đào Uyên vào trong ngực.

Đào Uyên run rẩy, nâng đôi mắt phiếm hồng nhìn Lục đồng.

“Tôi không kết hôn.” Lục đồng khàn khàn nói, “Đào Uyên, tôi không kết hôn.”

20. Chương 20

Edit: Phong Nguyệt

Đào Uyên gốc từ nhỏ.

Lúc cậu mới học làm thơ, bọn người kia cứ haha gọi cậu là “Tiểu Minh”*, cho dù đặt câu hay sáng tác văn linh tinh cũng chê cười cậu.

*Minh (): là sáng, ý chê Đào Uyên đàn độn.

Đào Uyên còn ngây thơ cho rằng vì thân nhau nên mới vậy, về nhà còn đặc biệt hưng phấn kể cho ba cậu nghe. Ba Đào giảng thơ lão Đào cho Đào Uyên, nói cho cậu biết khi mẹ cậu còn sống thích nhất là thơ lão Đào, bọn họ cũng vì chuyện nay mới biết nhau, ở bên nhau, rồi có cậu. Đào Uyên càng cảm thấy tên của mình rất hay.

Đào Uyên lớn lên vẫn ngoan.

Sau khi ba Đào tự sát, Đào Uyên bị đuổi học. Đào Uyên nhớ trước kia mình khoác lác nói muốn ba nhìn thấy mình lên TV, Đào Uyên liền tới ảnh thị diễn vai quần chúng. Tuy vất vả, có khi chờ tới chiều tối cũng không chưa chắc tới phiên diễn, có diễn cũng không có lời kịch, sau lại vì gương mặt không tồi, được một đạo diễn cho hai câu lời kịch, mới có những fan đầu tiên của riêng mình. Đương nhiên, số fan này có khả năng chỉ là con số.

Lúc ấy, vài người bạn hồi đại học cũng tới đóng phim, mỗi lần thấy cậu đều haha: “Tiểu Minh, tớ giúp cậu nhờ đạo diễn cho cậu một vai tốt nha.”

Những người này trước kia đều rất ân cần với Đào Uyên, Đào Uyên cũng cảm thấy bọn họ rất tốt, hào hứng cảm ơn họ.

Tuy những vai này có khi quỳ xuống, có khi ngâm nước, có khi bị đánh, nhưng cậu cảm thấy không sao, cậu muốn lên ti vi mà, làm sao không dám chịu khổ chứ.

Lúc ấy cộng sự đang dẫn mối, nói có đại nhân vật coi trọng Thẩm Hoa, thuyết phục Thẩm Hoa đi xxx. Đào Uyên nghe xong tức giận vô cùng, giờ nắm đấm đánh nhau với đối phương một trận.

Hơn nữa khi đó, nhân viên xây mộ nhân gọi điện thoại tới thúc dục mấy lần, thúc dục Đào Uyên trả tiền.

Cậu không có tiền mua nghĩa địa cho ba, cậu phải nỗ lực hơn, có vai đương nhiên phải nhận rồi!

Cũng chính vào lúc này, Thẩm Hoa phát hiện cậu, kéo cậu kí hợp đồng với công ty trước. Thẩm Hoa dẫn cậu thử vài vai phần lớn đều rớt, chỉ đậu một vai. Trong phim, cậu diễn vai thái giám, vai người tốt, không kém vai chính lắm, tuy kết cục có chút thâm, nhưng khiến người thương tâm, rất được khán giả yêu thích. Lúc đó Đào Uyên hồng trong một đêm, không bao lâu sau cậu có đủ tiền mua nghĩa địa cho ba.

Đào Uyên rất cảm kích Thẩm Hoa, cảm thấy Thẩm Hoa là người tốt với cậu nhất.

Cho đến khi cậu và người hợp tác đánh nhau.

Lúc đó hợp tác đang dẫn mối, nói ông lớn coi trọng Thẩm Hoa, thuyết phục Thẩm Hoa đi hầu ông ta. Đào Uyên nghe xong giận quá, giờ quả đấm lên đánh với hắn ta một trận. Một màn này bị paparazi chụp lại đăng lên internet. Sau khi mọi chuyện huyên náo âm ỉ, công ty hỏi Thẩm Hoa chọn bảo vệ cậu hay người hợp tác, Thẩm Hoa trầm mặc một lúc, sau đó chọn người kia...

Người hợp tác có tài nguyên tốt, lai lịch thâm sâu, có thể kiếm nhiều tiền.

Mà Đào Uyên chỉ là một gương mặt mới nổi.

Buổi tối Thẩm Hoa đến trấn an cậu, nói chỉ là tạm thời đóng băng cậu thôi, chờ công chúng quên chuyện này, cậu sẽ có thể quay lại đóng phim.

Đào Uyên không giận Thẩm Hoa, cậu biết Thẩm Hoa cần tiền, nhà Thẩm Hoa gia có người bị bệnh, em trai lại sắp vào đại học, tốn rất nhiều tiền. Một lần này là hai năm, công chúng rồi cuộc cũng quên cậu.

Nếu không phải Lục đồng coi trọng cậu, Thẩm Hoa cũng sớm quên cậu rồi.

Ngày đó Thẩm Hoa lại đi vào phòng cậu, ôn tồn khuyên cậu tiếp nhận chuyện Lục đồng bao dưỡng mình. Thẩm Hoa nói: “Trong giới này là như thế, cậu là nam lại không có hại, vì sao không thể tiếp nhận?”

Vì sao không thể tiếp nhận? Đào Uyên ngẩng đầu nhìn Thẩm Hoa, cảm giác mình chưa từng quen người này. Đào Uyên yên lặng nhìn Thẩm Hoa một hồi lâu. Cậu biết Thẩm Hoa muốn đi ăn máng khác- Lục thị, biết Thẩm Hoa muốn tiến thêm một bước nữa.

Cậu biết tất.

Đào Uyên nói: “..... Được.”

Cám ơn anh đã cho tôi cơ hội, nếu đây là chuyện anh yêu cầu, tôi đồng ý.

Đào Uyên được Thẩm Hoa đưa đến khách sạn, giường Lục đồng.

Lục đồng bận rộn, không rảnh rỗi tìm người, đôi khi ngẫu nhiên nhớ tới cậu, sẽ kêu người mang cậu lên giường.

Thẩm Hoa vẫn luôn bảo Đào Uyên hầu hạ Lục đồng cho tốt, tài nguyên tốt sẽ tới tay, Đào Uyên ngoài miệng vâng dạ, chọn kịch bản cái sau tệ hơn cái trước. Cậu đã không muốn đóng phim, cũng không muốn ca hát, càng không có tâm tình giao lưu với fan. Cậu muốn chờ hết bảy năm hợp đồng, giải ước.

Có đôi khi Đào Uyên nhìn đến các fan kiên trì đứng về phía cậu, cũng sẽ cảm thấy hổ thẹn, muốn biểu hiện cho tốt.

Nhưng chuyện tới trước mắt lại cảm thấy khó chịu.

Nếu vòng luẩn quẩn này đều là dạng này, mẹ nó ai muốn diễn kịch, ai mẹ nó ai muốn ca hát, mẹ nó ai muốn làm minh tinh nổi tiếng.

Có đôi khi Đào Uyên cảm thấy Lục đồng cũng không tệ lắm, ngẫu nhiên cũng sẽ quan tâm cậu, tỷ như cậu sinh bệnh Lục đồng sẽ mắng cậu không biết yêu quý thân thể.

Nhưng Lục đồng muốn kết hôn.

Cậu ở trong lòng Lục đồng cái gì cũng không phải.

Lục đồng chỉ là thuận miệng mắng hai câu, chỗ nào quan tâm, là tự cậu gây ngốc cảm động.

Đào Uyên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ao.

Đào Uyên nói: “Vì cái gì? Kết hôn không phải rất tốt sao?”

Lúc Lục đồng từng ngày mà kéo dài quan hệ bao dưỡng của bọn họ, Đào Uyên muốn chủ động kết thúc. Thẩm Hoa từng khuyên cậu, Lục đồng luôn muốn kết hôn, Lục đồng kết hôn sẽ không tìm cậu nữa.

Đến lúc đó cậu sẽ tự do.

Đào Uyên bật khóc.

Lục đồng nói: “Bởi vì tôi không muốn buông em ra.”

Đào Uyên ngăn ra.

Lục đồng nói: “Tôi có thể cùng em đứng ra làm sáng tỏ, em không phải bị tôi bao dưỡng.” Anh vòng ôm lấy Đào Uyên, thanh âm trầm thấp, “Em là người yêu của tôi.” **CHÍNH VĂN HOÀN**

21. Chương 21: Phiên Ngoại 1: Bài Hát Dành Tặng Mọi Người.

Edit: Shiba Đẹp Trai

Beta: Phong Nguyệt

Lúc Tống Thanh Thanh mở weibo Đào Uyên ra, thấy một status mới.

Cô click vào xem, hóa ra là bài hát mới.

“Đây là bài hát mà tôi muốn tặng mọi người vào nhiều năm trước.”

“Thật xin lỗi, mấy năm nay tôi làm mọi người thất vọng rồi.”

“Cám ơn mọi người vẫn chưa quên mất tôi.”

Tổng Thanh Thanh nhấn vào.

Giọng hát trong trẻo của Đào Uyên truyền ra.

Thiếu niên sạch sẽ sáng sủa đã trở lại.

Tổng Thanh Thanh nghe bài hát đó rất nhiều lần, rốt cuộc nhin không được khóc thành tiếng.

Tổng Thanh Thanh khóc xong sau đó click mở một group, nói một câu: ” Bắt đầu từ hôm nay group này giải tán!”

Antifans nói: Đừng kích động!!!! Chúng ta chuyển cmn thành fan luôn đi! Tin tức của chúng ta có khi phong phú hơn bọn fans ấy chứ!!!! A a a mới vừa xem cảnh cut cậu ta diễn, sung sướng phát hiện kỹ thuật diễn của cậu ta thật tuyệt!!!! Có chút mong chờ “Kí ức Đại học của tôi” rồi!!!”

Tổng Thanh Thanh: “...”

Đào Uyên: “...”

Đào Uyên nhin không được bật cười.

Lúc Lục Đồng trở lại vừa vắn nhìn thấy Đào Uyên vui vẻ nở nụ cười.

Lục Đồng hôn môi Đào Uyên một cái, hỏi : “Có chuyện gì vui thế?”

Đào Uyên nói: “Cô bé này thật đáng yêu!”

“Cô bé này?” Giọng điệu Lục đồng có chút nguy hiểm, “*Này?*” *Cô bé là đủ rồi, còn cô bé này?*

“Anh tránh ra tránh ra đi.” Đào Uyên đẩy Lục đồng ra, “Chỉ là fan của em mà thôi!”

Lục đồng bắt lấy tay Đào Uyên, dán môi lên: “Fan cũng không được.” Anh ôm Đào Uyên lên giường, cắn ra dấu hồng trên cổ Đào Uyên, nói, “Không an toàn.”

Đào Uyên bị cắn đến hơi đau, hung hăng cắn trả.

“Đồng dầm chua.”

Đào Uyên cười tủm tỉm nói.

22. Chương 22: Phiên Ngoại 2: Khoản Tiền Giúp Đỡ

Edit: Shiba Đẹp Trai

Beta: Tuyết U

Thời điểm Đào Uyên công bố bài hát mới, fan của cậu ai nấy đều rất vui sướng.

Bấy giờ lại xuất hiện một vài tin đồn không mấy tốt đẹp, một viên đá dấy lên sóng lớn ngập trời, “tạo điều kiện” cho Đào Uyên lên trang nhất.[**Đào Uyên khát nợ tiền từ thiện**]

Đào Uyên ngó người, bỗng nhiên nhớ ra thù lao đóng phim mấy năm nay bản thân đều đem đi giúp đỡ cho

những học sinh cấp 2, cấp 3, không hề giữ lại. Tai nạn xảy ra làm cậu mất trí nhớ cũng quên luôn chuyện này. Tuy rằng sau đó, cậu đã khôi phục một phần trí nhớ nhưng nhất thời cậu cũng chẳng nhớ nổi nó.

Đào Uyên mở weibo, thấy weibo của mình đã bị spam.

[Đào Uyên, có thời gian ra bài hát mới vì sao lại không có thời gian chuyển tiền cho chúng tôi]

Đào Uyên nhũm mày.

Cậu đang muốn tìm tên chủ tài khoản, một cái acc “Đào Uyên cả đời trì trệ” xuất hiện.

“Đào Uyên cả đời trì trệ” đứng ra nhờ mọi người giúp đỡ mình đưa chuyện Đào Uyên khát nợ ra ánh sáng, acc này moi ra được việc bọn người kia làm giả và lừa gạt tiền giúp đỡ cùng với chuyện học bổng là thật, đồng thời cũng moi ra một ít phóng viên tôm tép quạu gió thêm củi để làm hồng danh tiếng của Đào Uyên, “Đào Uyên cả đời trì trệ” tỏ vẻ: “Thật cảm ơn mọi người, không nhờ mọi người, chúng tôi cũng không biết việc Đào Uyên quỵen tiền thù lao quay phim ra ngoài, đau lòng Đào Uyên dâng tiền cho bạch nhãn lang!”

“Đào Uyên cả đời trì trệ” đáp trả nghiêm cẩn mà dứt khoát, lập tức nhấc lên sóng lớn. Nhóm người được Đào Uyên giúp đỡ đều đã lên đại học, tiếp xúc internet, nhìn thấy phong ba lần này mới biết được người giúp đỡ mình là Đào Uyên ở trên mạng bị người hãm hại, lập tức liền đem bằng chứng ra để chứng minh, dẫu sao người có lương tâm so với thứ người không có lương tâm luôn nhiều hơn.

Hướng gió trên mạng lập tức thay đổi ——

“Thật không nghĩ tới Đào Uyên kiên trì giúp đỡ nhiều người như vậy.”

“Về sau tôi sẽ không tiếp tục bôi đen Đào Uyên nữa, không nói nữa tôi đem mấy bài đó xóa hết đây.”

“So với một số nhiều người mỗi ngày đều làm bộ làm tịch, Đào Uyên thật sự là người thành thật, làm việc thiện cũng không lên tiếng.”

“Người lần này nhảy ra bảo Đào Uyên không đưa tiền chẳng lẽ là bị ngáo à, tự bản thân có vấn đề còn dám làm lớn chuyện bỏ tiền. Giờ hay rồi, trực tiếp giúp Đào Uyên tẩy trắng.”

Đào Uyên thấy trên mạng hướng gió nhanh chóng thay đổi, nhìn nhìn lại lời nói có sách mách có chứng, khiến người nghe theo kia, nhất thời cảm thấy sao quen dữ vậy. Cậu mở group anti fan lên.

Mỗi ngày tới thăm: Cả đời, cậu làm phải không?

Đào Uyên cả đời đen:.....

Mỗi ngày tối sầm: Cười chết tôi rồi, tôi cũng sửa nick name.

Mỗi ngày đều đen: Nick name của tôi có hay không?

Đào Uyên cả đời đen:.....

Đào Uyên cả đời đen: Sao cậu nhận ra được vậy?

Mỗi ngày đều đen: Phong cách của cậu ai mà chả biết.

Mỗi ngày đều đen: Cơ mà đúng là không nghĩ tới cậu ta giúp đỡ nhiều người như vậy.

Đào Uyên cả đời đen: Ai kêu cậu ta dần làm gì.

Đào Uyên: “...”

Ơm cậu dần độn chỗ nào?

23. Chương 23: Phiên Ngoại 3: Anh Yêu Em

Edit: Shiba Đẹp Trai

Beta: Phong Nguyệt

Có một buổi sáng thức dậy, Đào Uyên tò mò hỏi: “Lục tiên sinh, năm đó anh nhìn trúng em thế nào vậy?”

Lục Đồng suy nghĩ một chút, không nhớ ra. Anh nói: “Anh không nhớ rõ nữa.”

Đào Uyên nói: “Trí nhớ của anh cũng quá kém rồi! Hồi ba em bằng tuổi anh đâu có lú như anh” Đào Uyên nhin không được so sánh Lục đồng với ba mình.

“Anh chỉ lớn hơn em có sáu tuổi.” Lục Đồng muốn sửa tật xấu của Đào Uyên.

“Anh lớn hơn em tới sáu tuổi.” Đào Uyên cười hì hì.

Lục Đồng: “...”

Lục Đồng hung ác đè Đào Uyên dưới thân hòng giáo huấn tiểu hồn đản càng ngày càng lớn mật này, đối với đôi mắt đen láy đang không ngừng lên án mình, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng hôn lên môi Đào Uyên một cái.

Lục Đồng mang theo Đào Uyên đi làm, hể giờ làm việc mới bắt đầu hồi tưởng lại thời điểm lần đầu tiên gặp Đào Uyên là lúc nào. Lúc đó anh tham gia một buổi triển lãm xe, nhìn thấy Đào Uyên làm người chủ trì ở trên đài, lúc ấy anh liền cảm thấy khuôn mặt kia, mày kia, eo kia, đôi chân kia, so với người mẫu xe hơi chung quanh đều hấp dẫn hơn.

Anh tựa như bị thần sai quỷ khiến sốt sắng hỏi người phụ trách xem cậu là ai, không nghĩ tới tới hôm đó người phụ trách lại mang Đào Uyên tới giường của anh.

Lục Đồng nghiêm túc ngừng việc trong tay lại.

Lý do này đương nhiên không thể nói cho Đào Uyên được.

Lục Đồng bảo trợ lý đi điều tra kĩ càng về Đào Uyên.

Đào Uyên là tiểu tình nhân duy nhất của Lục Đồng, bây giờ còn lên chức thành người yêu, trợ lý đương nhiên không có khả năng không chú ý. Hắn nhanh chóng đem tư liệu sửa sang cẩn thận rồi đưa lên bàn Lục Đồng.

Lục Đồng nghiêm túc nhìn

Đào Uyên còn nhỏ.

Đào Uyên học tiểu học.

Đào Uyên học sơ trung.

Đào Uyên học cao trung.

Đào Uyên học đại học.

Đào Uyên sau khi thôi học.

Đào Uyên sau này.

Lục Đồng tận mắt trông thấy dương quang trong đôi mắt trong veo kia từng chút từng chút biến mất, thay vào ngoan ngoãn và yên tĩnh.

Trước đó cho dù bên ba ở triển lãm xe hay hôn lễ, tia sáng ấy cũng chưa từng biến mất.

Buổi tối ngủ khi Lục Đồng ôm Đào Uyên, phá lệ không làm gì. Cho đến khi Đào Uyên dần chìm trong cơn buồn ngủ, chợt nghe thấy Lục Đồng ghé vào lỗ tai cậu, nói: “Đào Uyên, anh yêu em.”

Đào Uyên vui vẻ, nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Ngày hôm sau Đào Uyên thần thanh khí爽, sung sướng up lên weibo: Người nào đó chỉ dám nhân lúc tôi ngủ nói yêu tôi, mọi người nói xem anh ta có phải rất ngốc không ~

Các fan lập tức ào ào tới ——

“Sáng sớm đã phát cầu lương!!!”

“Đúng là không có lương tâm, mất nhân tính!!!”

“Không làm fan nữa, không làm fan nữa, thần tượng thế này là không được!!!”

Lúc này, chỉ một post mới đã làm toàn bộ weibo nhanh chóng nổ tung.

24. Chương 24: Phiên Ngoại 4: Người Tốt Nhất

Edit: Shiba ĐẹpTrai

Beta: Phong Nguyệt

Thẩm Hoa bị cách chức tạm thời.

Hắn lái xe tới đón em trai.

Em trai tò mò hỏi: “Anh, ai cũng nói Đào ca và Lục đồng đã công khai bên nhau, chuyện này là thật sao?”

Tay Thẩm Hoa ngừng một lúc, “Ừm” một tiếng, không nhiều lời.

“Đào ca tốt như vậy, nếu là em em sẽ không buông tay.” Cậu ta nói xong, lại quay đầu hỏi, “Anh, chừng nào anh mới tìm chị dâu cho em?”

“Nói sau đi.” Tâm tình Thẩm Hoa không tốt nói.

“Anh không vui sao?” Cậu nhện không được hỏi.

“Không có.” Thẩm Hoa tiện tay mở nhạc, bài hát mới của Đào Uyên chợt truyền ra, thanh âm của cậu vẫn trong suốt như thiếu niên, lập tức khiến cho thần trí Thẩm Hoa bay về nơi xa xôi.

Lần đầu tiên Thẩm Hoa nhìn thấy Đào Uyên, cậu vẫn đang dốc sức làm việc Ảnh thị, trên mặt luôn mang ý cười sáng lạn. Cho dù bị làm khó, quay chụp lại hơn mười lần cảnh quỳ, Đào Uyên vẫn lạc quan. Khi đó hắn cảm thấy Đào Uyên chắc chắn sẽ nổi tiếng, cho nên tìm mọi cách thu Đào Uyên vào tay.

Đào Uyên không phụ kì vọng của hắn, quả nhiên hồng trong một đêm.

Kết quả Đào Uyên vì hắn đánh nhau với người khác.

Thẩm Hoa cũng không biết nếu không có một trận đánh của Đào Uyên, bản thân mình có đồng ý làm chuyện đó đổi tài nguyên không.

Thẩm Hoa lựa chọn đóng băng Đào Uyên.

Tính cách Đào Uyên như vậy, cho dù có áp chuyện đánh nhau xuống, vẫn sẽ có chuyện khác.

Đào Uyên không thích hợp với giới giải trí.

Thẩm Hoa không ngờ rằng hai năm sau Đào Uyên sẽ bị Lục Đồng nhìn trúng.

Đó chính là chủ tịch Lục thị!

Thẩm Hoa khuyên Đào Uyên rất lâu, Đào Uyên mới ngoan ngoãn đáp ứng. Xe Thẩm Hoa đậu bên ngoài khách sạn cả đêm, một mình hắn ngồi ở trong xe, nghĩ đến ánh mắt sáng ngời của cậu. Hắn sợ Đào Uyên làm âm ỉ, thậm chí sẽ đánh Lục Đồng.

Nhưng cái gì cũng không xảy ra.

Đào Uyên rất an phận.

An phận đến mức khiến Thẩm Hoa thấy sợ hãi.

Thẩm Hoa khuyên Đào Uyên đòi nhiều tài nguyên muốn chút. Hấn nhớ Đào Uyên thích đóng phim, cũng rất thích ca hát.

Thẩm Hoa hy vọng có thể nhìn thấy Đào Uyên trước kia, dấu gập chuyện gì cũng tràn đầy sức sống.

Đào Uyên bắt đầu diễn có chút lung tung rối loạn.

Đào Uyên bỗng nhiên hát tẹt hần, lúc nào cũng đều đều.

Đào Uyên không muốn lẫn lộn trong giới giải trí nữa.

Thẩm Hoa cảm nhận được rõ ràng tâm tư của Đào Uyên.

Trước khi ba hấn đi, hai anh em hấn chạy đến gặp ba lần cuối.

Ông sầm mặt hỏi: Tiểu Uyên đâu? Tiểu Uyên sao lại không tới?

Hấn và em trai đều không hiểu.

Sau đó cha hấn qua đời, Thẩm Hoa mới từ viện điều dưỡng nhận được một số ảnh chụp, mỗi cuối tuần Đào Uyên đều mang bạn bè đến để biểu diễn một số tiết mục cho các cụ già, ba hấn rất thích Đào Uyên, Đào Uyên cũng rất thích ông. Còn hấn và em trai của hấn, một người phải đi học, một người phải đi làm, đều không có thời gian đến viện điều dưỡng chăm sóc ông. Đào Uyên thì không thể, cậu nhớ ba, cho dù ba người khác cậu cũng vui vẻ.

Sau khi Đào Uyên quay phim xong mới biết được ông không còn nữa, khóc nức nở.

Ngày hôm sau liền không chịu đi diễn.

Đào Uyên khóc lóc nói: “Không đi, dù sao chú Thẩm cũng không thể nhìn.”

Một bài hát kết thúc.

Thẩm Hoa thấy đèn đỏ phía trước.

Hấn dừng xe lại.

Em trai nói: “Đào ca hát hay ghê.”

Thẩm Hoa khó khăn nói: “Đúng.”

Hắn từng gặp được một người tốt nhất

Hắn đem người kia lên giường người khác.

PHIÊN NGOẠI HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-xua-mau-cho-cua-mot-vu-tai-nan-mat-tri-nho>